

Om Guds underliga ledning med sina barn

Brev till lidande kristna

1.

Käre vän! Gud, den ditt hjärta åstundar, som är oföränderlig och rik i barmhärtighet, tröste, styrke och bevare dig alltid i nåd och frid! Ack, käre vän, om jag kunde rätt uppmuntra dig! Vi föreställa oss, huru dystert det ofta skall falla sig att vara så ensam, som du är, och under en så långvarig Guds underliga ledning. *Här äro de heligas böner, tro, hopp och tålamod lärda och övade.* Här fordras en synnerlig tro, ett skarpt andligt öga, här fordras att icke se efter de ting, som synas; här fordras att vara enfaldig och endast insvepa sig i ordet. Käre vän, besinna dock, att sådant och mycket mera hava Herrens käraste barn lidit. Och Herren har sagt: *Dem jag älskar, dem tillrättavisar och agar jag.* Mycket lärorikt är Jobs 1:a kap. Medan det ena sorgebudet talade, kom ännu ett annat, som hade en ny sorgepost. Kan du, så läs det. Så skola Herrens trognaste tjänare omkastas och sållas.

»Men, blott jag vore ett Guds barn, blott jag vore viss, att jag vore i Guds hand», så torde du tänka. Framför allting, döm icke om så stora saker efter känslor, tankar, tycken. En så stor fråga bör man ej låta något annat än Guds ord besvara. Ordet säger, att *Gud i Kristus försonade världen med sig. Vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi voro fiender.* Så är det då alltid väl där uppe. Gud är försonad, förlikt, evad jag tror eller icke tror. Så vittnar skriften. Tror jag, så blir jag försonad med Gud, så blir ock jag vänligt och barnsligt sinnad emot honom – och då är allting väl. Härav följer, vad du och jag och vi alla böra evigt och orubbligt fasthålla, att vi aldrig ett ögonblick behöva sakna nåd och frid; utan så snart vi *behöva* dem, äro de redan till att taga, färdiga och väntande på oss. Tror jag icke, så saknar och lider jag; men nog fanns där nåd, nog var Gud försonad, nog var ordet lika sant.

Stockholm den 7 juli 1845.

2.

Herren, vår Gud, vare hos dig, sköte och hugsvale dig med sin huldhet och nåd så, som du behöver det! Käre vän, vad tror du om Gud? Tror du ej, att han ännu är lika trofast och huld, fastän han ställer sig så underlig? Utan tvivel. Hava vi icke sett, och se vi icke, huru underligt, men nådefullt vår Gud regerar? Jag hinner blott ej omtala alla exempel. Men förr skola bergen vika och högarna falla, än hans kärlek till människorna. Han är fästad vid människan. Alla, som blott emottaga honom, som blott låta honom göra sig gott, de äro i hans hjärta för att evigt vara där, vara under hans kärleks skötsel. Jag ser ej en enda, som för någon synd eller ovärdighet blev förskjuten. Tänk på det!

Finns ett exempel i skriften på någon enda, som vill vara Herrens, men för någon synd eller kallsinnighet eller ovärdighet blev förkastad, förgäten? Nej, icke en. Men det ser jag, att de alla blevo prövade, och att de, som hade någon särdeles nåd, de blevo gisslade. Maria, Jesu moder, hon får känna svärdet genom sin själ, skarpare än någon annan. Abraham, Josef, Job, David m.fl., vilka djupa bedrövelser fingo de ej lida!

Och likväl, med vilken innerlig, trofast huldhet och kärlek omfattade Herren dem icke! Skola vi aldrig betänka sådant? Därför, käre vän, låt icke din underliga väg här på jorden, icke heller dina känslor förvilla dig. Du är ren, du är skön, du är rik, du är tacksam för Gud. »Jag vet, vilka tankar jag tänker för eder, säger Herren, fridens tankar och icke ofärdens, *att jag må giva eder framtid och hopp.*» Vad du emellertid under all denna Guds nåd får erfara i *ditt inre*, torde ingen kunna beskriva. Men summan är visst denna: *De rättfärdigas själar äro uti Guds hand.* Han, han, herden, som bär i sin famn de svaga lammen, som helar de förkrossade hjärtan, sköter dig, såsom du behöver det. (Det är även *min* tröst!) »Jag skall icke

låta eder vara faderlösa», säger Herren. »Ja, ända till eder ålderdom har jag varit densamme, och jag bar eder, ända till dess edra hår grånade. Så har jag gjort.» Och aposteln: »Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga, och hans öron till deras bön»; uti vilka ord tyckes ligga en liknelse tagen från dem, som sköta de sjuka, t.ex. en öm moder, som har ett sjukt barn, eller en älskande hustru, vars käre man ligger mycket sjuk, vilkas ögon beständigt äro vända till den sjukes säng, varför man hör dem säga: Om jag blott kunde se på deras ögon, vad de vilja, skulle de ej behöva öppna munnen för att begära det.

Så äro Herrens ögon vända till hans barn, och hans öron till deras bön, deras svagaste suckar, så att, förrän de ropa, vill han svara. Nu, Gud, vår Gud, välsigne dig och utbrede över dig sina vingar, sin *nåd* och sin *frid*, alltid!

Stockholm den 24 april 1845.

3.

Tröstebrev till föräldrar, som förlorat ett älskat barn.

Dyra, älskade vänner! Med vilka ord skall jag nu uttrycka mig? Vad skola vi nu säga om vår Herre Gud? O, så underlig han är! Han skall heta Underlig, Råd, Stark Gud, evig Fader, Fridsfurste! Jag kan icke säga, huru slagna av förundran vi blevo, jag och min kära hustru, då vi i dag i ett brev från N. läste den underrättelsen, att Herren hade hemtagit den lilla frodiga, kära flickan, er dotter, vår guddotter.

Bland alla de tankar, som härvid trängt sig på min själ, anser jag ingen så viktig, ingen omständighet härvid så tankvärd som den, att det är den *allvise* och *allsmäktige Guden*, som gjort det, och gjort det med någon vis, helig och nådefull avsikt. Hedningen i vårt bröst ser bort på en mängd omständigheter såsom orsaker till händelsen, ja, det är hedningen! Ty den eviga sanningen säger, att alla dessa omständigheter äro i Guds hand, att han skickar och leder allt, vad oss händer, att han kunnat allt förvandla, att alla omständigheter äro blott tangenter under hans hand. Sanningen, Jesus Kristus, säger, att icke så mycket som ett hår av vårt huvud faller till jorden vår Faders vilja förutan, och icke ens en fågel. Huru mycket mindre ett dyrbart, dyrköpt, evigt tillvarande människobarn! »I ären dock mera värda än många sparvar.» Kan ej ett hår falla av vårt huvud Faderns bud förutan, huru mycket mindre kan ett hårt krossande slag träffa vårt hjärta, och, såsom sades, ett människoliv avslutas på jorden, en själ, ämnad för himmelen, flyttas dit! Ingenting sådant beror av några omständigheter, *utan omständigheterna bero av Guds råd och beslut* Och detta så sant Kristus är den eviga sanningen; så sant allt skapat står under *skaparens* befallning!

Men är det vår himmelske Fader, som gjort det, o, då har han ock haft några viktiga, höga, tvingande orsaker därtill; ty »han bedrövar icke människors barn utav hjärtat» (Jer. klagov. 3), »utan endast om så måste vara» (1 Petr. 1). Han, som grät med de två sörjande systrarna i Betania (Joh. 11) och icke tålde, att en svag kvinnas känsla onödigtvis skulle såras (Mark. 14: 6), han har icke utan tvingande kärleksavsikter så bedrövat edra hjärtan. Och vilka kunna hans avsikter vara med detta, som han nu gjort? Att i ödmjukhet fråga så är icke synd, utan hälsosamt och rätt. Måne han såg något i den lillas framtid, varifrån han ville bevara henne, enligt Vishetsboken 4:10–14? Eller har han på en gång tagit henne i evigt förvar för allt ont och på samma gång velat göra något gott i en älskande faders eller moders hjärta genom den sorg, den lucka, som den käras borttagande medförde?

Det säkra är, att för dem, som älska Gud, *samverkar allt till det bästa*, och lika säkert, att vi ofta behöva åderlåtas (om jag så må säga), bedrövas till hjärteblödning, att Herren är en stor nit- älskare om våra *hjärtan*, så att till och med ett kärt barn, som innehar för mycket rum i hjärtat, kan därför bliva borttaget. Nu, de som frukta och genom Andens inre varningar hava tuktade, svaga hjärtan, som ofta hava svårt för att tro, *de* behöva minst av sådana yttre slag; men är hjärtat säkert och sorglöst, då behövas de. I alla fall, vi skola en gång få se, att det var djup trohet och kärlek i allt, vad Herren gör med oss, att han ser på våra *sjäalars frälsning*.

Vi hava i dessa dagar här i Marstrand haft en särskild anledning till dessa betraktelser genom det förskräckligt krossande slag, som drabbade syskonen Sandell genom deras gamle faders drunknande på Vättern en vecka i dag sedan. En av hans döttrar (*Lina Sandell*) var med sin fader, då han drunknade. Ångfartyget gick med full fart, och dottern skulle just stiga uppför en liten trappa till akterdäcket, då den gamle ville räcka sin dotter handen för att hjälpa henne upp, men i detsamma, genom en krängning av fartyget, fick en övervikt utåt och föll över bord, och den älskande dottern såg ett ögonblick sin faders vita huvud i vattnet, men ej mer. Tänken eder en så gräslig smärta! Alla försök att rädda den käre gubben voro fruktlösa. Efter en halvtimme nödgades man låta fartyget gå därifrån. Och dottern hade nu att resa 10 mils landväg tillbaka till Jönköping – tänk, vilken bitter färd – för att nu föra till sin mor och syskon den sorgliga underrättelsen. Ack, vad är dock detta jordelivet? Vilka bittra lidanden det fallna hjärtat måste undergå för att dö från synden och fåfängligheten m.m. och beredas för himmelen! Gud give oss då tålamod och visdomens Ande, ja, andliga ögon att se Guds trofasthet, Guds evighetstankar om oss! Detta, mina mycket älskade vänner, har jag nu skrivit ur ett djupt, innerligt deltagande hjärta.

O, vad vi känt med eder edra känslor! *Gud, all hugsvalelses Fader*, vare med eder och give eder en skymt av sin härlighet, så förvandlas all sorg i glädje.

Marstrand den 31 juli 1858.

C-O Rosenius

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com